

בש"פ 1133/22 - מוהנד סולימאני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 1133/22

כבוד השופט ד' ברק-ארז

לפני:

מוהנד סולימאני

העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום
1.2.2021 במ"ת 3612-12-21 שניתנה על-ידי כבוד
השופט א' לינדנשטראוס

י"ט באדר א' התשפ"ב (20.2.2022)

תאריך הישיבה:

עו"ד ארגב ארצי

בשם העורר:

עו"ד יצחק פרדמן

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 1.2.2022 (מ"ת 3612-12-21, השופט א' לינדנשטראוס) שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

2. ביום 2.12.2021 הוגש נגד העורר, יליד 1999, כתב אישום שנסב על אירוע שהתרחש ביום 6.11.2021, ואשר במהלכו, על-פי הנטען, דקר העורר באמצעות סכין והכה באכזריות שני אנשים שעם אחד מהם היה לו סכסוך קודם. על-פי המתואר בכתב האישום, העורר תקף את קורבנותיו יחד עם עשרה אחרים שזהותם אינה ידועה. כתוצאה מהמעשים נגרמו לקורבנות חבלות ופצעי דקירה. השניים אושפזו בבית החולים, ואחד מהם אף נזקק לניתוח. כתב האישום ייחס לעורר עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיפים 329(א)(1) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ועבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף (א)(1) לחוק זה.

3. העורר נעצר ביום 16.11.2021 ומעצרו הוארך מעת לעת. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. המדינה טענה כי בידיה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר וכי המעשים

המיוחסים לו מעידים על מסוכנותו לציבור בכלל ולקורבנות בפרט. המדינה הוסיפה כי חומר הראיות מעיד על כך שקיים חשש לשיבוש הליכי משפט מצדו של העורר, בין השאר מכיוון ששותפיו של העורר לביצוע העבירה טרם נעצרו, וכן בשל כך שהוא עצמו נתפס רק בחלוף עשרה ימים מליל האירוע.

4. ביום 16.12.2021 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי במסגרתו הסכים בא-כוחו של העורר לקיומן של ראיות לכאורה. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשתו של בא-כוח העורר להפנותו לעריכת תסקיר מעצר שיבחן את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר או להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, בין השאר בשים לב לגילו הצעיר.

5. בתסקיר המעצר מיום 26.1.2022 צוין כי לעורר אין הרשעות פליליות קודמות, הגם שהוא נעצר בעבר בחשד להצתה ואף נחקר פעמים נוספות. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירות דומות מצדו של העורר. שירות המבחן בחן את חלופת המעצר המוצעת בבית אוחותו של העורר, בפיקוח ובפיקוח קרובי משפחה נוספים, אך התרשם שהמפקחים אינם ערים באופן מלא לדפוסי ההתנהגות השליליים של העורר ועל כן לא יוכלו להפחית את הסיכון הנשקף ממנו. לפיכך, שירות המבחן נמנע מלהמליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר או על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

6. ביום 1.2.2022 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי קבע כי לא מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים חריגה מהכלל המורה על מעצר מאחורי סורג ובריה בעבירות שבעניין קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית כמו אלה שמיוחסות לעורר. זאת, בפרט בהתחשב בהערכתו של שירות המבחן באשר למסוכנותו הגבוהה של העורר, ובהמלצתו להותירו במעצר.

7. הערר שבפני מכוון כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. לשיטתו של העורר שירות המבחן שגה בקבעו כי הסיכון להישנות של התנהגות דומה מצדו הוא גבוה. העורר טוען כי התרשמותו זו של שירות המבחן נשענת על הקביעה כי הוא אינו אמפתי כלפי הנפגעים, בעוד שלמעשה אין לזקוף לחובתו את הכפירה במיוחס לו. העורר טוען עוד כי לא ניתן משקל לכך שחלופת המעצר שהוצעה על-ידו מרוחקת ממקום מגוריהם של הנפגעים באופן שמפחית את מסוכנותו כלפיהם, וכי יש לתת בו אמון לנוכח גילו הצעיר והעובדה שהוא נעדר הרשעות קודמות.

8. הדיון בערר התקיים בפני ביום 20.2.2022. בעיקרו של דבר, בא-כוחו של העורר חזר במהלכו על עיקרי טענותיו, ואילו המדינה טענה שדין הערר להידחות, בשים לב למסוכנותו הברורה של העורר העולה מכתב האישום ואף משתקפת בהמלצתו השלילית של שירות המבחן. כן נטען שאין ליתן אמון בעורר לנוכח בריחתו לאחר האירוע, עד למעצרו.

9. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים אני סבורה כי דין הערר להידחות.

10. נקודת המוצא לדיון היא חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), אשר קמה במקרה זה לנוכח השימוש לכאורה של העורר בנשק קר בעת ביצוע העבירות. לכך מצטרפת חומרתם הרבה של המעשים המיוחסים לעורר, שעל-פי המתואר בכתב

האישום הכה את קורבנותיו באכזריות וגרם להם לחבלות של ממש. בנסיבות אלה, נדרשים טעמים מיוחדים לשחרר את העורר לחלופת מעצר או להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני (ראו למשל: בש"פ 248/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 14-28 (2.2.2020)). בנסיבות דנן, לא הצביע העורר על טעמים מיוחדים כאמור. לא זו בלבד, אלא ששירות המבחן התרשם ממסוכנותו הגבוהה של העורר, ואף בכך יש כדי לתמוך במסקנה שאליה הגיע בית המשפט המחוזי. בניגוד לנטען, גילו הצעיר של העורר והיעדר עבר פלילי בעניינו אינם מהווים, בעומדם לבדם, טעמים מיוחדים המצדיקים לסטות מהכלל של מעצר מאחורי סורג ובריח בהתקיים חזקת המסוכנות (ראו עוד: בש"פ 2520/21 אבו סביח נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (19.4.2021); בש"פ 6890/21 מדינת ישראל נ' שריף, פסקה 15 (17.10.2021)).

11. לבסוף, מצאתי לנכון להעיר כי אכן אין לזקוף לחובת העורר את כפירתו באשמה ואת עמידתו על חפותו, שהם חלק מהותי מזכותו להליך הוגן (ראו למשל: בש"פ 7342/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (18.11.2019)). אולם, בכך אין כדי לשנות מהמסקנה האמורה. כפי שציין בית המשפט המחוזי, בנסיבות דנן הערכת שירות המבחן בנוגע להיעדר אמפתיה לא הייתה הטעם המרכזי שביסוד עמדתו של שירות המבחן.

12. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב באדר א' התשפ"ב (23.2.2022).

ש ו פ ט ת